

Sygn. akt I KK 76/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 kwietnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Andrzej Stępka

SSN Eugeniusz Wildowicz

Protokolant Jolanta Włostowska

w sprawie **A. K.**

skazanego z art. 233 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 12 kwietnia 2022 r.

kasacji, wniesionej przez Zastępcę Prokuratora Generalnego Do Spraw
Wojskowych

na korzyść

od wyroku Wojskowego Sądu Garnizonowego w G.

z dnia 10 lutego 2021 r., sygn. akt Sg (...)

**Uchyła zaskarżony wyrok i uniewinnia A. K. od popełnienia
zarzucanego mu czynu, a kosztami procesu obciąża Skarb
Państwa.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 10 lutego 2021 r. Wojskowy Sąd Garnizonowy w G., uznał
mata rez. A. K. za winnego popełnienia czynu kwalifikowanego z art. 233 § 1 k.k. w

zw. z art. 233 § 6 k.k., a polegającego na tym, że w dniu 07 października 2019 r. na terenie (...) Jednostki Rakietowej w S. złożył pod rygorem odpowiedzialności karnej pisemne oświadczenie, iż jest osobą niekaraną, będące załącznikiem do złożonego przez ww. podoficera w dniu 16 września 2019 r. wniosku o powołanie do zawodowej służby wojskowej w korpusie podoficerów zawodowych pełnionej jako służba stała, pomimo tego, że był on osobą karaną wyrokiem Sądu Rejonowego w G. z dnia 02 sierpnia 2016 r., sygn. II K (...). Za ten czyn na podstawie art. 233 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 37 a k.k. w zw. z art. 34 § 1 i § 1 a pkt 1 k.k. i 35 § 1 k.k. Wojskowy Sąd Garnizonowy skazał go na karę 2 lat ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin miesięcznie, a na podstawie art. 34 § 3 k.k. w zw. z art. 39 § 7 k.k. orzekł środek karny w postaci świadczenia pieniężnego w kwocie 4000 złotych na rzecz Funduszu P..

Wobec niezaskarżenia przez którąkolwiek ze stron wyrok ten stał się prawomocny w dniu 18 lutego 2021 r.

Kasację od tego wyroku na korzyść skazanego wniósł zastępca Prokuratora Generalnego Do Spraw Wojskowych, który zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił rażącą i mającą istotny wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu, tj. art. 233 § 1 k.k. w zw. z art. 233 § 6 k.k., polegającą na uznaniu, że mat. rez. A. K. składając nieprawdziwe oświadczenie na podstawie przepisów § 14 ust. 2 pkt 7 w zw. z § 17 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Obrony Narodowej z dnia 9 września 2014 r. w sprawie trybu wyznaczania żołnierzy zawodowych na stanowiska służbowe i zwalniania z tych stanowisk (Dz. U. z 2014 r. poz. 1292 z późn. zm.), wypełnił znamiona tego przestępstwa, podczas gdy do realizacji jego znamion niezbędnym jest, by oświadczenie odbierane było pod rygorem odpowiedzialności karnej na podstawie przepisu rangi ustawowej.

Podnosząc taki zarzut skarżący wniósł o uchylenie wyroku Wojskowego Sądu Garnizonowego z dnia 10 lutego 2021 r., sygn. Sg (...) w całości i uniewinnienie mat. rez. A. K. wobec oczywiście niesłusznego skazania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się zasadna w stopniu oczywistym, co umożliwiało jej uwzględnienie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k. Bezspornie w przedmiotowej sprawie doszło do rażącej obrazu wskazanych przez autora kasacji przepisów prawa materialnego. Przedmiotem oceny prawnokarnej w tej sprawie było oświadczenie, które w dniu 7 października 2019 r. złożył oskarżony (k. 38 akt sprawy). Już z jego treści wynikało, że podstawą prawną odebrania tego oświadczenia był przepis § art. 14 ust. 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Obrony Narodowej z dnia 9 września 2014 r. w sprawie trybu wyznaczania żołnierzy zawodowych na stanowiska służbowe i zwalniania z tych stanowisk (Dz.U. z 2014 r., poz. 1292). Zresztą również zarzut aktu oskarżenia nie wskazywał, aby złożenie tego oświadczenia odbyło się w toku postępowania regulowanego w drodze ustawy, a przecież przepis art. 233 § 1 w zw. z § 6 k.k. wymaga, aby złożenie oświadczenia miało oparcie w przepisie ustawy; ustawa musi wprost przewidywać odebranie takiego oświadczenia pod groźbą odpowiedzialności karnej. Tylko zatem w sytuacji, gdy istnieje podstawa ustawowa do odebrania takiego oświadczenia i odbierający takie oświadczenie uprzedził składającego oświadczenie o odpowiedzialności karnej za złożenie nieprawdziwego oświadczenia (art. 233 § 3 w zw. z § 6 k.k.) spełnione są wskazane w art. 1 § 1 k.k. warunki do pociągnięcia danej osoby do odpowiedzialności karnej (*nullum crimen sine lege*). W opisie aktu oskarżenia nie było zatem kompletu znamion czynu zabronionego z art. 233 § 1 w zw. z § 6 k.k., albowiem nie wskazano, aby odebranie tego oświadczenia nastąpiło w toku postępowania prowadzonego na podstawie ustawy (a także dodatkowo by spełniony został warunek z art. 233 § 3 k.k.). Wojskowy Sąd Garnizonowy w G. wydając wyrok skazujący nie dokonał korekty opisu czynu, co oznacza, że dopuścił się rażącej obrazu prawa materialnego, albowiem przypisał oskarżonemu popełnienie przestępstwa pomimo tego, iż nawet już analiza opisu czynu nie dawała podstawy do stwierdzenia, że wyczerpał on znamiona czynu z art. 233 § 1 w zw. z § 6 k.k. Co istotne, także przepisy ustawy, na podstawie której procedowano w kwestii wniosku oskarżonego, tj. ustawy z dnia 11 września 2003 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych (Dz.U. z 2022 r., poz. 536) nie normowały takiej procedury oraz trybu składania takiego oświadczenia. Unormowanie tej kwestii we wskazanym rozporządzeniu nie mogło skutecznie, w

aspekcie warunku z art. 1 § 1 k.k., wypełnić zapisu art. 233 § 1 i § 6 k.k.(por. por. wyroki SN: z dnia 19 kwietnia 2012 r., III KK 23/12, z dnia 18 maja 2009 r., IV KK 459/08). Sąd pierwszej instancji nie zadał sobie żadnego trudu w zakresie przeprowadzenia prawnokarnej oceny zachowania oskarżonego, o czym świadczy treść uzasadnienia wyroku. Wskazano w nim bowiem, że czyn oskarżonego „**w modelowy sposób**” wyczerpał znamiona wskazanych przepisów karnych, pomimo, iż podkreślono nawet w treści przywołanego § 6 art. 233 k.k. słowo „ustawy” (rubryka 3), co wskazywałoby na to, iż ten normatywny zwrot jest należycie rozumiany. Można więc stwierdzić, że to raczej sąd *meriti* w bardzo daleki sposób od „modelowego”, rozpoznał kwestię odpowiedzialności karnej, skazując oskarżonego za czyn, który nie tylko nie stanowił przestępstwa od strony materialnej (nie prowadzono postępowania opartego na przepisach ustawy), ale nawet formalnie – w zakresie opisu czynu – nie stanowił przestępstwa.

Konieczne stało się zatem uchylenie zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego w oparciu o przepis art. 537 § 2 k.p.k., a na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. kosztami procesu obciążono Skarb Państwa.